

1.3. Megjegyzések az írással és kiejtéssel kapcsolatban

A görögök nem használnak **folyóírást**, legfeljebb néhány betűt kapcsolnak össze.

Kisbetűs írásban a Σ-nak két megfelelője van, a σ és a ς. Utóbbit a szó végén használják, pl. Σίσυφος (Sziszifosz).

Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ
Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ
Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π
Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π
Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω
Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω
α β γ δ ε ζ η θ
α β γ δ ε ζ η θ
ι κ λ μ ν ξ ο π
ι κ λ μ ν ξ ο π
ρ σ τ υ φ χ ψ ω
ρ σ τ υ φ χ ψ ω

A **dupla mássalhangzókat** szimplán ejtik, pl. *θάλασσα* [θàlasa] = tenger.

Gyakori hiba a φ és a θ kiejtésének egybemosása. Vigyázni kell, mert akárcsak a hangsúly vagy a helyesírás tévesztésénél, itt is félreértésekhez vezethet a hibás kiejtés. Nem mindegy, mit mondunk: *φιλί-τ* [fili] (csók) vagy *θηλή-τ* [thili] (bimbó).

A magas magánhangzók (ε, αι, η, ι, υ, ει, οι) előtt a **torokhangok** (κ, γ, χ, γκ, γγ, γχ) **lágynak**: *Γερμανία* [γ'ermania].

A legtöbb szóban magánhangzó előtt, hangsúlytalan helyzetben az *i* betűket (η, ι, υ, ει, οι) – leggyakrabban az *i*-t – **[j] félhangzónak** (kb. *j*-nek) ejtjük (*παιδιά* [peðjá] = *gyerekek*), illetve [k], [g], [γ], [χ], [n] és [l] hangok után **lágyságjelként** viselkednek, ami azt jelenti, hogy az előttük álló mássalhangzót meglágyítják és beléjük olvadnak (*γιαγιά* [γ'ayà] = *nagy mama*). Ezek a félhangzók nem alkotnak szótagot, így pl. a fenti szót így szótagolnánk: *για-γιά*. Meg kell ugyanakkor jegyezni, hogy nem minden hangsúlytalan, magánhangzó előtt álló *i* betű viselkedik így. Néhány, a tudós hagyományból származó szónál az *i* teljes hangzó (*Ιανουάριος* [i-a-nu-à-ri-os] = *január*). (A jelenségről később még szólnunk).